Z právního jednání, jež dlužník podstoupil před zavedením vnucené správy nelze žalovati vnuceného správce.

V exekučním řádu není nikde přímo vysloveno, že vnucený správce může býti v této své vlastnosti žalován. Neboť účelem vnucené správy není zastupování dlužníka, nýbrž dobývání všech užitků a příjmů ze spravované věci, aby se vymáhajícím věřitelům umožnilo uspokojení jejich vykonatelných pohledávek; vnucený správce jest orgán soudu; dle §u 109., odst. 2. ex. ř., má učiniti všechna opatření, napomáhající řádnému a prospěšnému hospodářskému užívání odevzdané mu nemovitosti (a totéž platí dle §§. 334., 341. ex. ř. i pro vnucenou správu naftového dolu). Má vůbec předsevzíti všechna právní jednání, jež jsou nutna k provedení vnucené správy. Z tohoto zákonného ustanovení vyvodil nejvyšší soud v četných rozhodnutích závěr, že lze i proti vnucenému správci podati žaloby ze smluv jím uzavřených, resp. ze závazků jím převzatých, pokud trvá vnucená správa. Ve všech těchto rozhodnutích odvozují se nároky z právních jednání, týkajících se správy, jež dotyčný správce neb jeho předchůdce v úřadě uzavřel. Neboť jen tyto spory mohou se týkati provedení správy. Není však přípustno žalovati vnuceného správce, jako v tomto případě, z právního jednání, jež uzavřel dlužník před zahájením vnucené správy. Dlužník nepozbyl zahájením vnucené správy své právní a faktické způsobilosti k jednání, jest tedy s to, se sám zastupovati; vnucený správce není jeho opatrovníkem. Tomu jest tak i v případě, je-li povinnost k placení sporného pachtovného zapsána v naftovních knihách na věcném právu dlužníka k vydobývání pryskyřice, kteréžto právo pojato do vnucené správy, a patří-li dotyčný nárok k nárokům požívajícím přednosti (§§ 120. a 241. č. 1. ex. ř.). Vnucený správce jest ovšem povinen zapraviti toto břímě přednosti požívající z příjmů a může býti ku splnění této povinnosti dohánět exekučním soudem (§ 114. ex. ř.). Vůči žalující straně nepřevzal však žádného závazku ku placení a nedal podnětu k žalobě, zvláště když nepopírá nároku. Vnucený správce není dále bezpodmínečně povinen zaplatiti žalující straně pachtovné, o něž zde běží, nýbrž jen tehdy, stačí-li příjmy ze správy, aby především byla kryta plnění z pojišťovacích smluv, aby s předností byly uhraženy výlohy hospodářství a náklady vnucené správy (§ 121. ex. ř.). O tom však nelze rozhodovati cestou sporu, nýbrž výlučně v exekučním řízení (§§ 114. a 118. ex. ř.). Případný výrok (rozsudek) proti vnucenému správci byl by též úplně bezúčinným, poněvadž správce neručí osobně za zažalovanou pohledávku, po dobu vnucené správy lze na výtěžek práva k dobývání pryskyřice vésti exekuci pouze vnucenou správou a o rozdělení přebytků z výtěžku má rozhodovati jen exekuční soud, neodkáže-li výjimečně nárok na pořad práva (§§ 103. a 128. ex. ř.). Není-li vymáhající věři-

tel odkázán na pořad práva, jest dle zákona nepřípustnou žaloba k tomu účelu, aby se přivodilo rozdělení přebytků výtěžku, jak si on přeje.

(Rozh. nejv. soudu ze dne 7. listopadu 1916, č. j. $\frac{\text{Rv V 284/16}}{1}$.) —T-oul—

Přípustnost exekuce proti vojínům pro výživné.

Okresním soudem povolená exekuce zabavením platu listonoše povolaného k vojenské službě, byla k rekursu opatrovníka povinného rekursním soudem jako nepřípustná dle §. 6. cís. nařízení ze dne 29. července 1914 č. 178. zamítnuta. Nejvyšší soud k rekursu vymáhajícího věřitele povolil exekuci z těchto

důvodů:

Proti usnesení rekursního soudu, které zamítá exekuční žádost nezl. F. K., nebylo by lze ničeho namítati, kdyby pro přítomný případ stačil čistě slovní výklad §u 6., odst. 1. cís. nařízení ze dne 29. července 1914 č. 178. ř. z. Takový výklad však nestačí, poněvadž skutková povaha, kterou dlužno zákonu podříditi, nutně potřebuje, aby se vyšetřilo, jaký byl pravý úmysl zákonodárcův.

Jedná se o vydobytí a zajištění nároků na plnění výživného, které přísluší vymáhajícímu věřiteli proti dlužníku jako nemanželskému otci. Dlužník jest venkovský listonoš, který sice byl povolán k válečné službě, jehož dřívější služební platy z civilního úředního poměru však dále plynou. Uváží-li se, že služební příjmy státních zřízenců přirozeně jsou určeny k jejich výživě, potom však v první řadě k splnění povinností výživy příslušejících jim na základě zákona, a uváží-li se, že o osobní potřeby státních zřízenců, nalézajících se v poli, jest jinak postaráno, jest jasno, že úmysl zákonodárcův, chrániti dlužníky povolané k válečným službám, kterýžto úmysl jest proti ostatním věřitelům zajisté slušný a spravedlivý, nemohl směřovati proti osobám zpravidla nuzným, vůči nimž jsou povolané osoby dle zákona povinny platiti výživné, dokonce ne v tom případě, jedná-li se k dosažení tohoto účele o použití služebního příjmu dotyčné osoby. Úmysl, sprostiti přímo takového dlužníka jeho zákonné povinnosti — byť i jen dočasně —, byl by také ve zřejmém odporu s přednostním nakládáním, které jest stanoveno ohledně alimentačních pohledávek v četných zákonech.

Nelze-li tudíž za to míti, že ustanovením §u 6. cís. nařízení bylo zamýšleno učiniti v nejčetnějších případech — také zde — zřejmou potřebu ochrany osob oprávněných požadovati výživné, illusorní, není proti exekuční žádosti, podané nezl. F. K. zastoupeným jeho poručníkem v zákonné přípustné míře, zásadně další námitky.

(Rozh. nejv. soudu ze dne 7. března 1916, R III 37/16.)

Kyas.